

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

de minister voor Immigratie en Asiel,
appellant,

tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage van 3 augustus 2011 in
zaak nr. 11/23400 in het geding tussen:

en

de minister.

1. Procesverloop

Bij besluit van 15 juli 2011 is de vreemdeling in vreemdelingenbewaring gesteld. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 3 augustus 2011, verzonden op 4 augustus 2011, heeft de rechtbank het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep gegrond verklaard en de vreemdeling schadevergoeding toegekend. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de minister bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 9 augustus 2011, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. In de aangevallen uitspraak heeft de rechtbank, samengevat en voor zover thans van belang, overwogen dat uit het proces-verbaal van gehoor van 13 juli 2011 blijkt dat de vreemdeling bij die gelegenheid te kennen heeft gegeven asiel te willen aanvragen en dat de maatregel van meet af aan onrechtmatig is, omdat deze in strijd is met, in onderlinge samenhang gelezen, artikel 8, aanhef en onder f en m, van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: de Vw 2000), artikel 7 van richtlijn 2005/85/EG van de Raad van de Europese Unie van 1 december 2005 betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus (PB 2005 L 326; hierna: de Procedurerichtlijn) en punt 9 van de considerans van richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn).

In de eerste grief klaagt de minister, samengevat, dat de rechtbank, door aldus te overwegen, niet heeft onderkend dat uit punt 9 van de considerans van de Terugkeerrichtlijn volgt dat op het opleggen van een maatregel van bewaring de Procedurerichtlijn van toepassing is en dat uit artikel 18, eerste lid, van die richtlijn volgt dat inbewaringstelling van asielzoekers nog steeds mogelijk is.

2.2. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (uitspraak van 4 oktober 2011 in zaak nr. 201102760/1/V3; www.raadvanstate.nl) moet een door een vreemdeling in persoon ten overstaan van de autoriteiten kenbaar gemaakte wens om hem internationale bescherming te verlenen als een asielverzoek, als bedoeld in artikel 2, aanhef en onder b, van de Procedurerichtlijn worden aangemerkt. Op het moment dat bedoelde wens aldus kenbaar is gemaakt, is een vreemdeling een asielzoeker, bedoeld in artikel 2, aanhef en onder c, van deze richtlijn.

Blijkens het op 13 juli 2011 op ambtseed opgemaakte proces-verbaal van verhoor heeft de vreemdeling in persoon ten overstaan

van een ambtenaar van de Koninklijke Marechaussee te kennen gegeven asiel te willen vragen. Daarmee is sprake van een asielverzoek in de zin van artikel 2, aanhef en onder b, van de Procedurerichtlijn en is de vreemdeling een asielzoeker, bedoeld in artikel 2, aanhef en onder c, van deze richtlijn.

2.2.1. Zoals de Afdeling ook in voormelde uitspraak heeft overwogen moet een vreemdeling die in afwachting is van de formele indiening van een aanvraag om hem een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen geacht worden binnen de reikwijdte van artikel 8, aanhef en onder f, van de Vw 2000 te vallen.

Dat betekent in deze zaak dat de vreemdeling, nu zij op 13 juli 2011 in persoon tegenover een ambtenaar van de Koninklijke Marechaussee heeft verzocht om haar internationale bescherming te verlenen, geacht moet worden daarmee rechtmatig verblijf, als bedoeld in artikel 8, aanhef en onder f, van de Vw 2000 te hebben verkregen.

2.2.2. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (uitspraak van 21 april 2010 in zaak nr. 201000508/1/V3; www.raadvanstate.nl), noopt het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen van 30 november 2009, C-357/09 PPU, Kadzoev (www.curia.europa.eu) niet tot de conclusie dat een asielzoeker niet krachtens artikel 59, eerste lid, aanhef en onder b, van de Vw 2000 in bewaring kan worden gesteld en worden ook overigens met de bewaring van een asielzoeker krachtens voormeld artikel de grenzen van artikel 18, eerste lid, van de Procedurerichtlijn niet overschreden.

2.2.3. De minister klaagt dan ook terecht dat de rechtbank niet heeft onderkend dat op de bewaring van de vreemdeling, die met het oog op verwijdering is opgelegd, de Procedurerichtlijn van toepassing is, die aan een zodanige bewaring niet in de weg staat.

2.3. Uit hetgeen hiervoor onder 2.2.1. is overwogen, volgt evenwel dat de vreemdeling op 15 juli 2011 ten onrechte krachtens artikel 59, eerste lid, aanhef en onder a, van de Vw 2000 in bewaring is gesteld. De vreemdeling had krachtens artikel 59, eerste lid, aanhef en onder b, van de Vw 2000 in bewaring moeten worden gesteld.

Zoals de Afdeling ook eerder heeft overwogen (uitspraak van 31 juli 2002 in zaak nr. 200203208/1; RV 2002, 71) berust de bewaring, indien en zolang geen categoriewijziging heeft plaatsgevonden, op de in het daartoe gegeven bevel aangegeven grond en maakt het uitblijven van de categoriewijziging de voortzetting van de bewaring op die grond onrechtmatig, indien de met de voortzetting van de bewaring gediende belangen niet in redelijke verhouding staan tot de ernst van het gebrek en de daardoor geschonden belangen.

Van een dergelijke onevenredigheid is – alle feiten en omstandigheden en belangen in aanmerking genomen – in dit geval geen sprake. Uit het proces-verbaal van zitting bij de rechtbank volgt dat de minister onweersproken heeft gesteld dat de bewaring niet is opgeheven vanwege de door de vreemdeling op 25 juli 2011 ingediende aanvraag om haar een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen, maar naar

aanleiding van het nader gehoor. Deze bewaring is voorts binnen de in artikel 59, vierde lid, van de Vw 2000 gestelde termijn opgeheven. Bovendien heeft de vreemdeling de aan de bewaring ten grondslag gelegde haar persoonlijk betreffende feiten en omstandigheden niet bestreden.

De rechtbank heeft dan ook ten onrechte overwogen dat de bewaring van meet af aan onrechtmatig is. De grief slaagt.

2.4. Het hoger beroep is reeds hierom kennelijk gegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden vernietigd. Hetgeen voor het overige is aangevoerd behoeft geen verdere bespreking. Doende hetgeen de rechtbank zou behoren te doen, zal de Afdeling, gelet op het vorenoverwogene en nu de vreemdeling geen andere beroepsgronden heeft voorgedragen, het beroep van de vreemdeling tegen het besluit van 15 juli 2011 van de minister alsnog ongegrond verklaren. Er is geen grond voor schadevergoeding.

2.5. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

- I. verklaart het hoger beroep gegrond;
- II. vernietigt de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage van 3 augustus 2011 in zaak nr. 11/23400;
- III. verklaart het door de vreemdeling bij de rechtbank in die zaak ingestelde beroep ongegrond;
- IV. wijst het verzoek om schadevergoeding af.

Aldus vastgesteld door mr. H.G. Lubberdink, voorzitter, en mr. C.J. Borman en mr. N. Verheij, leden, in tegenwoordigheid van mr. J. van de Kolk, ambtenaar van staat.

w.g. Lubberdink
voorzitter

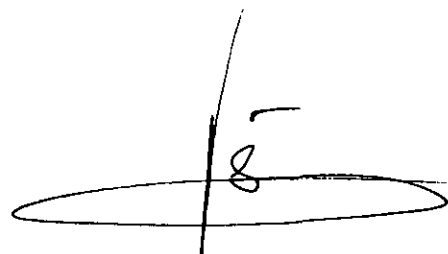
w.g. Van de Kolk
ambtenaar van staat

Uitgesproken in het openbaar op 21 november 2011

347-699.

Verzonden: 21 november 2011

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' shape with a horizontal line across it, and a smaller 'S' or similar character to the right.

mr. H.H.C. Visser

0707795509

uitspraak

RECHTBANK 'S-GRAVENHAGE

Sector bestuursrecht

zaaknummer: AWB 11/23400

uitspraak van de enkelvoudige kamer ingevolge artikel 8:77 van de Algemene wet
bestuursrecht, beroep vrijheidsontnemende maatregel in de zaak tussen

, V-nummer , vreemdelinge
(gemachtigde: mr. A. Alam-Khan, advocaat te Hoofddorp),

en

de minister voor Immigratie en Asiel, verweerder.

Procesverloop

Op 18 juli 2011 heeft de vreemdelinge een beroepschrift ingediend bij de rechtbank. In het
beroepschrift is tevens verzocht om schadevergoeding.

De openbare behandeling van dit beroep heeft plaatsgevonden op 1 augustus 2011. De
vreemdelinge heeft zich doen vertegenwoordigen door mr. M.R. Verdoner, kantoorgenote
van haar gemachtigde. Verweerder heeft zich doen vertegenwoordigen door zijn
gemachtigde drs. F. Gieskes.

Overwegingen

1 De vreemdelinge heeft gesteld te zijn geboren op
en de Eritrese nationaliteit te hebben. Het beroep is gericht tegen het besluit van verweerder
van 15 juli 2011 waarbij de vreemdelinge de vrijheidsontnemende maatregel is opgelegd.
De rechtbank stelt vast dat de maatregel van bewaring na de indiening van het beroepschrift
is opgeheven op 1 augustus 2011. Gelet hierop is nog slechts in geschil of de maatregel van
bewaring eerder had moeten worden opgeheven en zo ja, of er aanleiding is een
schadevergoeding op grond van artikel 106 Vreemdelingenwet (Vw) 2000 toe te kennen.

2 Ingevolge artikel 94, vierde lid, Vreemdelingenwet (Vw) 2000 staat ter beoordeling
of dit besluit in strijd is met deze wet, dan wel bij afweging van alle betrokken belangen in
redelijkheid niet gerechtvaardigd is te achten.

De vreemdeling, die in afwachting is van het indienen van een asielverzoek of van de
behandeling van een dergelijk verzoek, heeft op grond van artikel 8, aanhef en onder m, van
de Vw 2000 respectievelijk artikel 8, aanhef en onder f van de Vw 2000 rechtmatig verblijf.
Ingevolge artikel 7 van de richtlijn 2005/85/EG van de Raad van Europa mogen
asielzoekers in de lidstaat blijven, louter ten behoeve van de asielprocedure, totdat de
beslissingsautoriteit overeenkomstig de in hoofdstuk III van deze richtlijn uiteengezette
procedure in eerste aanleg een beslissing heeft genomen. Dit recht om te verblijven houdt
niet in dat de betrokkene recht heeft op een verblijfsvergunning.

0707795509

zaaknummer: AWB 11/23400

2

Punt 9 van de considerans van de Terugkeerrichtlijn (Tri) vermeldt dat overeenkomstig Richtlijn 2005/85EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus, een onderdaan van een derde land die in een lidstaat asiel heeft aangevraagd niet mag worden beschouwd als iemand die illegaal op het grondgebied van die lidstaat verblijft, totdat het afwijzende besluit inzake het verzoek respectievelijk het besluit waarbij het verblijfsrecht van de betrokkene wordt beëindigd, in werking is getreden.

Deze bepalingen in onderlinge samenhang gelezen brengen met zich dat de maatregel van bewaring in beginsel niet wordt toegepast op vreemdelingen die te kennen hebben gegeven een asielverzoek te willen indienen.

3 Verweerder heeft onder verwijzing naar de strafrechtelijke aanhouding van de vreemdelinge gesteld dat in dit geval gevaar voor onttrekking aan het toezicht bestaat, nu de vreemdelinge is aangehouden voor het gebruik van valse of vervalste reispapieren. De rechtbank is van oordeel dat het gegeven dat de vreemdelinge meent te moeten vrezen voor vervolging in haar land van herkomst het gebruik van valse of vervalste reispapieren verklaart en dat dit gebruik niet duidt op een gevaar dat de vreemdelinge zich aan het toezicht van de autoriteiten van de staat, waarvan zij de bescherming wil invoeren, zal onttrekken. De rechtbank vindt voor dit oordeel steun in het arrest van de Hoge Raad van 13 oktober 2009 (LJN BN325), waarin is bepaald dat vervolging van vluchtelingen voor het bezit en/of gebruik van valse of vervalste reispapieren in strijd is met artikel 31 van het Vluchtelingenverdrag. Het feit dat de vreemdelinge eerst een tijd in Griekenland heeft verbleven, maakt dit niet anders, nu algemeen bekend is dat Griekenland op dit moment niet of onvoldoende in staat is zijn vorderingsverplichtingen ten aanzien van vluchtelingen na te leven en verweerder om die reden geen vreemdelingen terugstuurt naar Griekenland op grond van de Dublinverordening (Verordening (EG) 343/2003) voor de behandeling van hun asielverzoek.

4 Blijkens het proces-verbaal van verhoor van 13 juli 2011, derhalve reeds ter gelegenheid van de eerste contacten van de vreemdelinge met de Nederlandse autoriteiten en enkele dagen voordat de vreemdelingenbewaring is aangevangen, heeft de vreemdelinge aangegeven asiel te hebben aangevraagd. Verweerder heeft gelet op het voorgaande niet zonder meer de bewaringsmaatregel aan de vreemdelinge kunnen opleggen.

5 Op grond van het vorenstaande is de rechtbank van oordeel dat de maatregel van bewaring van de vreemdelinge van meet af aan onrechtmatig was. Het beroep is derhalve gegrond.

6 Voorts acht de rechtbank voldoende gronden aanwezig om een schadevergoeding toe te kennen voor 17 dagen onrechtmatige bewaring ten bedrage van $4 \times € 105,- + 13 \times € 80,- = € 1460,-$. (€ 105,- voor verblijf in een politiecel, € 80,- voor verblijf in het HvB).

De rechtbank ziet aanleiding verweerder met toepassing van artikel 8:75, eerste lid, Algemene wet bestuursrecht (Awb) te veroordelen in de door de vreemdelinge gemaakte proceskosten. Deze kosten zijn op voet van het bepaalde in het Besluit proceskosten bestuursrecht vastgesteld op € 874,- (1 punt voor het beroepschrift en 1 punt voor het verschijnen ter zitting; waarde per punt € 437,- en wegingsfactor 1). Aangezien ten behoeve van de vreemdelinge een toevoeging is verleend krachtens de Wet op de

0707795509

zaaknummer: AWB 11/23400

3

rechtsbijstand, dient de betaling van dit bedrag ingevolge artikel 8:75, tweede lid, Awb te geschieden aan de griffier van de rechtbank.

Beslissing

De rechtbank 's-Gravenhage:

- verklaart het beroep gegrond;
- wijst het verzoek om schadevergoeding toe en kent aan de vreemdelinge een schadevergoeding toe, groot € 1460,- ten laste van verweerder, te betalen door de griffier van de rechtbank;
- veroordeelt verweerder in de proceskosten ad € 874,- welke kosten verweerder aan de griffier dient te vergoeden.

Deze uitspraak is gedaan door mr. D. Biever, rechter, in aanwezigheid van drs. F.J.M. van den Berg, griffier. De beslissing is in het openbaar uitgesproken op 3 augustus 2011.

Afschrift verzonden aan partijen op: 04 AUG. 2011

Rechtsmiddel

Krachtens artikel 95 Vw 2000 staat tegen deze uitspraak voor partijen hoger beroep open. De termijn voor het indienen van een beroepschrift bedraagt één week na verzending van de uitspraak door de griffier.

Bij het beroepschrift dient een kopie van deze uitspraak te worden overgelegd.

Het beroepschrift dient een of meer grieven tegen de uitspraak van de rechtbank te bevatten en moet geadresseerd worden aan de Raad van State, Afdeling bestuursrechtspraak, Hoger beroep vreemdelingenzaken, Postbus 16113, 2500 BC Den Haag (nadere informatie: www.raadvanstate.nl).

Ministerie van Binnenlandse Zaken en Koninkrijksrelaties
 Immigratie- en Naturalisatiedienst

Postadres Postbus 30120, 2500 GC Den Haag

Telefoon: 070779 5310

Fax 070-779 55 06

Afdeling bestuursrechtspraak Raad van State
 Postbus 20019
 2500 EA 'S-GRAVENHAGE

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
0 9 AUG 2011	
ZAAKNR. 2011 08683	
AAN: 1/3 -	
BEHANDELD DD:	PAR:

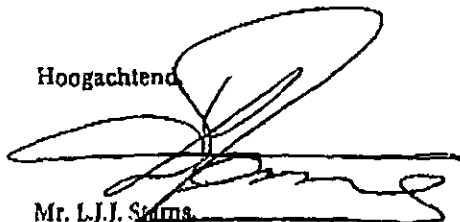
Onderdeel	Procesvertegenwoordiging
Contactpersoon	Mr. T. Nauta
Doorkiesnummer(s)	070-779 5438
Datum	9 augustus 2011
Dossiernummer	1107.18.1089
Uw kenmerk	
Bijlage(n)	2
Onderwerp	Hoger beroep Minister voor Immigratie en Astel

Hierbij ontvangt u het hoger beroepschrift tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage van 3 augustus 2011 met kenmerk Awb 11/23400.

De machtiging tot het instellen van het hoger beroep is bijgevoegd.

Voor zover griffiegelden verschuldigd zijn machtig ik u deze van de bij u lopende rekening-courant van de Immigratie- en Naturalisatiedienst af te schrijven.

Hoogachtend

Mr. L.J.J. Sijms
 senior procesvertegenwoordiger

Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State
Vreemdelingenzaken
Postbus 20019
2500 EA 'S-GRAVENHAGE

Hoger beroepschrift vreemdelingenzaken

Van:
de Minister voor Immigratie en Asiel
te 's-Gravenhage,
appellant
Gemachtigde: mr. L.J.J. Stams,
ambtenaar ten departemente

Tegen:
De uitspraak van de rechtbank te 's-Gravenhage
van 3 augustus 2011
met kenmerk Awb 11/23400

Inzake:
met IND-kenmerk 1107.18.1089
aan te duiden als verweester
Gemachtigde; mr. A. Alam-Khan
advocaat te (2132) Hoofddorp, aan het Marktplein 23

Procesvertegenwoordiging
Rijswijk

Postbus 30120, 2500 GC Den Haag

Contactpersoon:
mrs. mr. I. Hauta
Tel. 070-779 5438

1. Inleiding

- 1.1. De Minister voor Immigratie en Asiel (hierna: de Minister) komt in hoger beroep van de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage van 3 augustus 2011, verzonden op 4 augustus 2011, met kenmerk Awb 11/23400 (*productie D*), in welke zaak de rechtbank het beroep tegen het besluit van 15 juli 2011 gegrond heeft verklaard, en (hierna: verweerster) een schadevergoeding heeft toegekend van € 1460,- alsmede de Minister in de proceskosten van € 874,- heeft veroordeeld.

2. Achtergronden

- 2.1. Op 15 juli 2011 is aan verweerster een vrijheidsontnemende maatregel opgelegd op grond van artikel 59, eerste lid, aanhef en onder a, van de Vreemdelingenwet.
- 2.2. Op 1 augustus 2011 is de vrijheidsontnemende maatregel opgeheven.
- 2.3. Bij uitspraak van 3 augustus 2011 heeft de rechtbank het door verweerster ingestelde beroep tegen de maatregel gegrond verklaard en verweerster een schadevergoeding ten laste van de Staat der Nederlanden toegekend.

3. Grieven

- 3.1. De Minister is van oordeel dat het besluit van 15 juli 2011 rechtens juist is. Met het oog daarop had het beroep tegen dit besluit ongegrond dienen te worden verklaard.
- 3.2. De Minister heeft twee grieven tegen deze uitspraak.

Grief 1

- 3.3. Ten onrechte overweegt de rechtbank in rechtsoverweging 2 op pagina een en twee van de bestreden uitspraak:

2 (...)

De vreemdeling die in afwachting is van het indienen van een asielverzoek of van de behandeling van een dergelijk verzoek, heeft op grond van artikel 8, aanhef en onder m, van de Vw 2000 respectievelijk artikel 8, aanhef en onder f van de Vw 2000 rechtmatig verblijf. Ingevolge artikel 7 van de richtlijn 2005/05/BG van de Raad van Europa mogen asielzoekers in de lidstaat blijven, louter ten behoeve van de asielprocedure, totdat de beslissingsautoriteit overeenkomstig de in hoofdstuk III van deze richtlijn uiteengezette procedure in eerste aanleg een beslissing heeft genomen. Dit recht om te verblijven houdt niet in dat de betrokkene recht heeft op een verblijfsvergunning.

Punt 9 van de considerans van de Terugkeerrichtlijn (TrI) vermeldt dat overeenkomstig Richtlijn 2005/85/BG van de Raad van 1 december 2005 betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus, een onderdaan van een derde land die in een lidstaat asiel heeft aangewraagd niet mag worden beschouwd als iemand die illegaal op het grondgebied van die lidstaat

verblijft, totdat het afwijzende besluit inzake het verzoek respectievelijk het besluit waarbij het verblijfsrecht van de betrokkene wordt beëindigd, in werking is getreden.

Deze bepalingen in onderlinge samenhang gelezen brengen met zich dat de maatregel bewaring in beginsel niet wordt toegepast op vreemdelingen die te kennen hebben gegeven een asielverzoek te willen indienen."

De grief richt zich met name tegen het cursieve gedeelte.

Grief II

- 3.4. Ten onrechte overweegt de rechtbank in rechtsoverwegingen 3 en 4 op pagina twee van de bestreden uitspraak:

"3 Verweerder heeft onder verwijzing naar de strafrechtelijke aanhouding van de vreemdelinge gesteld dat in dit geval gevaar voor onttrekking aan het toezicht bestaat, nu de vreemdelinge is aangehouden voor het gebruik van valse of vervalste reispapieren.

De rechtbank is van oordeel dat het gegeven dat de vreemdelinge meent te moeten vrezen voor vervolging in haar land van herkomst het gebruik van valse of vervalste reispapieren verdoort en dat dit gebruik niet duidt op een gevaar dat de vreemdelinge zich aan het toezicht van de autoriteiten van de staat, waarvan zij de bescherming wil inroepen, zal onttrekken. De rechtbank vindt voor dit oordeel steun in het arrest van de Hoge Raad van 13 oktober 2009 (LJN BI1325), waarin is bepaald dat vervolging van vluchtelingen voor het bezit en/of gebruik van valse of vervalste reispapieren in strijd is met artikel 31 van het Vluchtelingenverdrag. Het feit dat de vreemdelinge eerst een tijd in Griekenland heeft verbleven maakt dit niet anders, nu algemeen bekend is dat Griekenland op dit moment niet of onvoldoende in staat is zijn verdragsverplichtingen ten aanzien van vluchtelingen na te leven en verweerder om die reden geen vreemdelingen terugstuurt naar Griekenland op grond van de Dublinverordening (Verordening (EG) 343/2003) voor de behandeling van hun asielverzoek.

4 Blijkens het proces-verbaal van verhoor van 13 juli 2011, derhalve reeds ter gelegenheid van de eerste contacten van de vreemdelinge met de Nederlandse autoriteiten en enkele dagen voordat de vreemdelingenbewaring is aangevangen, heeft de vreemdelinge aangegeven asiel te hebben aangevraagd. Verweerder heeft geist op het voorgaande niet zonder meer de bewaringsmaatregel aan de vreemdelinge kunnen opleggen."

- 3.5. Op de hiervoor genoemde en bestreden overwegingen van de rechtbank berusten de rechtsoverwegingen 5 en 6 op pagina twee en drie van de bestreden uitspraak. Gegrondbevinding van de hiervoor geformuleerde grieven tast ook de geldigheid aan van deze rechtsoverwegingen,

4. Toelichting op de grieven

- 4.1. De Minister stelt zich op het standpunt dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat de vrijheidsontnemende maatregel niet zondermeer ten aanzien van verweerster kon worden opgelegd nu zij voorafgaande aan haar

Inbewaringstelling te kennen had gegeven een asielaanvraag te willen indienen.

Ten aanzien van grief I

- 4.2. De rechtbank merkt in rechtsoverweging 2, derde alinea op pagina twee, terecht op dat in punt 9 van de considerans van de Terugkeerrichtlijn (2008/115) is bepaald dat een onderdaan van een derde land die in een lidstaat asiel heeft aangevraagd, niet mag worden beschouwd als iemand die illegaal op het grondgebied van die lidstaat verblijft. Hiermee is duidelijk dat de Terugkeerrichtlijn niet van toepassing is in onderhavige zaak. Immers, in artikel 2, eerste lid, van de Terugkeerrichtlijn is bepaald dat deze enkel van toepassing is op illegaal op het grondgebied verblijvende onderdanen van derde landen.
- 4.3. Ten onrechte oordeelt de rechtbank dan ook dat de bepalingen uit de Procedurerichtlijn en de Terugkeerrichtlijn in onderlinge samenhang gelezen, meebrengen dat de maatregel van bewaring in beginsel niet wordt toegepast op vreemdelingen die te kennen hebben gegeven een asielverzoek te willen indienen. Het opleggen van een maatregel van bewaring aan asielzoekers wordt immers niet geregeld in de Terugkeerrichtlijn, maar in de Procedurerichtlijn. Bewaring van asielzoekers blijft mogelijk gelet op het bepaalde in artikel 18, eerste lid, van de Procedurerichtlijn. Immers, hierin is bepaald dat het opleggen van de maatregel van bewaring aan een asielzoeker niet is toegestaan als de reden voor de oplegging van de maatregel enkel gelegen is in het feit dat een vreemdeling een asielverzoek heeft ingediend. Daarvan is in casu geen sprake nu de bewaring is opgelegd omdat verweerster verdacht wordt van het plegen van een misdrijf, niet beschikt over een geldig document als bedoeld in artikel 4.21 van het Vreemdelingenbesluit, gebruik heeft gemaakt van valse/vervalste document, zich heeft bediend van een alias, geen vaste woon- of verblijfplaats in Nederland heeft en niet beschikt over voldoende middelen van bestaan. De rechtbank heeft dit miskend.

Vgl.:

- ABRs, 21 april 2010, nr. 201000509/1/V3, www.raadvanstate.nl

- 4.4. Ten overvloede merkt de Minister op dat de verwijzing van de rechtbank naar artikel 8, aanhef en onder m, van de Vw niet aan de orde is nu verweerster zich niet bevond in de tijd bestemd voor de rust en voorbereiding.

Ten aanzien van grief II

- 4.5. Ingevolge het gestelde in onderdeel A6/5.3.3.5 van de Vreemdelingen-circulaire 2000 (hierna: de Vc 2000) dient het toepassen van bewaring bij vreemdelingen die een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel in willen dienen of ingediend hebben, zo beperkt mogelijk te geschieden. Het kan hierbij gaan om vreemdelingen die een dergelijke aanvraag indienen of ingediend hebben en waarvan bijvoorbeeld om redenen van manifest bedrog of andere gronden genoemd in A6/5.3.3.1 aangenomen kan worden dat zij zich aan de eventuele uitzetting zullen gaan onttrekken. Ook kan het voorkomen dat een vreemdeling eerst nadat hij in

bewaring gesteld is een asielaanvraag indient. In beide gevallen zal aan de hand van de bekend geworden feiten en omstandigheden een concrete afweging gemaakt moeten worden met betrekking tot het toepassen van de maatregel in relatie tot de asielaanvraag.

4.6. De Minister is van oordeel dat verweerster in redelijkheid in bewaring kon worden gesteld, gezien de gronden die aan de maatregel ten grondslag zijn gelegd, te weten:

- verdacht wordt van het plegen van een misdrijf;
- niet beschikt over een geldig document als bedoeld in artikel 4.21 van het Vreemdelingenbesluit;
- gebruik heeft gemaakt van valse/vervalste document;
- zich heeft bediend van een alias;
- geen vaste woon of verblijfplaats in Nederland heeft; en
- niet beschikt over voldoende middelen van bestaan.

Deze gronden, die na een op de zaak toegespitste belangenafweging aan de maatregel ten grondslag zijn gelegd en die hun grondslag vinden in het dossier, zijn door verweerster niet betwist en konden dan ook aan de maatregel van verweerster ten grondslag konden worden gelegd.

4.7. De rechtbank heeft miskend dat het dossier voldoende aanknopingspunten biedt voor het vermoeden dat verweerster zich zal onttrekken aan de voorgenomen uitzetting. Ingevolge vaste jurisprudentie van uw Afdeling dient in het kader van de onderhavige afweging van de belangen immers de inhoud van het gehele dossier bij de beoordeling te worden betrokken.

De Minister stelt voorop dat uit het dossier genoegzaam blijkt dat verweerster heeft nagelaten om bij de eerst mogelijke gelegenheid een aanvraag om verlening van een verblijfsvergunning asiel in te dienen en dat zij niet van meet af aan de intentie had om hier te lande asiel aan te vragen. Immers verweerster heeft voor zij naar Nederland kwam langdurig in Belroet gewoond en gewerkt en in Griekenland verbleven en daar arbeid verricht. Dat Griekenland momenteel niet of onvoldoende in staat is om zijn verdragsverplichtingen ten aanzien van vluchtelingen na te leven, maakt niet dat de omstandigheid dat verweerster langdurig in Griekenland heeft verbleven, niet aan haar kan worden tegengeworpen. Immers, door drie jaar in Griekenland te verblijven zonder asiel aan te vragen dan wel trachten door te reizen en ergens anders asiel aan te vragen, heeft verweerster geen blijk gegeven van de uitdrukkelijk wens en noodzaak om bescherming te verkrijgen van buitenlandse autoriteiten. Dit zet naar het oordeel van de Minister vraagtekens bij de intentie van verweerster. Nu verweerster er voorts voor heeft gekozen vanuit Griekenland met een vervalst paspoort naar Nederland te reizen, heeft zij bewust het risico genomen dat zij kon worden onderworpen aan het vreemdelingencontroletoezicht in Nederland. Hierbij is mede van belang dat verweerster zich aldus niet in acute vluchtsituatie bevond. Naar het oordeel van de Minister heeft de rechtbank dit ten onrechte niet meegenomen in haar beoordeling.

4.8. De rechtbank verwijst in haar uitspraak naar een uitspraak van 13 oktober 2009 van de Hoge Raad (LJN: BI1325) waarin is bepaald dat vervolging van vluchtelingen voor het bezit en/of gebruik van valse of vervalste reispapieren in strijd is met artikel 31 van het Vluchtelingenverdrag. De genoemde uitspraak acht de Minister niet van belang bij de beoordeling van

onderhavige inbewaringstelling. Immers, uit het dossier blijkt aanstonds dat het Openbaar Ministerie (verder: OM) verweerster ter zake van artikel 231 Wetboek van Strafrecht heeft vervolgd. De omstandigheid dat de Hoge Raad vervolging in strijd met het Vluchtelingenverdrag heeft gescht, betekent geenszins dat de verdenking ter zake van overtreding van het bepaalde in artikel 231 Wetboek van Strafrecht niet aan de maatregel ten grondslag kon worden gelegd. De maatregel van bewaring betreft immers geen strafsancie, maar een maatregel met het oog op de voorgenomen uitzetting van verweerster.

Vgl:

- AbRS, 19 oktober 2009, nr. 200905604/1, www.raadvanstate.nl
- AbRS, 12 januari 2010, nr. 200905653/1, www.raadvanstate.nl

Ook overigens zijn de redenen die aan de maatregel ten grondslag zijn gelegd naar het oordeel van de Minister voldoende om deze te kunnen dragen.

5. Conclusie

De Minister concludeert tot gegrondverklaring van het hoger beroep, vernietiging van de bestreden uitspraak en ongegrondverklaring van de door verweerster tegen het besluit van 15 juli 2011 ingestelde beroep.

Rijswijk, 9 augustus 2011

Gemachtigde,

Mr. L.J.J. Stams, senior procesvertegenwoordiger

*Minister voor Immigratie en Asiel
Immigratie- en Naturalisatiedienst
Proces Procesvertegenwoordiging
Postbus 30120, 2500 GC Den Haag
telefoon 070-779 5310
telefax 070 - 779 55 06*